

úplaty, nikoliv však trpěti exek. zabavení automobilu k jejímu zákroku.

Poukaz žalobkyně na rozhodnutí čís. 6204 sb. n. s. jest nepřipadný, neboť tam ujednaly strany, že žalovaný upustí od práva retenčního, které mu příslušelo pro nezaplacenou pohledávku za opravy automobilu, nabude-li na místě něho a ovšem samozřejmě podrží-li též k automobilu tomu exek. právo zástavní. Jakmile bylo však exek. právo zást. žalovaným dobyto a auto žalobci vydáno, vymohl si žalovaný zrušení exekuce z důvodů § 251, čís. 6 ex. ř. V tom případě uznal ovšem nejv. soud, že dlužník porušil úmluvu a že proto přísluší věriteli nárok na obnovení dřívějšího stavu, dřívějšího zadržovacího práva. Tak tomu však v souzeném případě není, tu nebyla mezi stranami uzavřena úmluva, že žalovaný poskytne za vyhrazené vlastnictví k automobilu možnost, aby si vydobyl k němu exek. právo zástavní, nýbrž žalobkyně vymohla si exek. zabavení automobilu proti vůli žalovaného, bez úmluvy předchozí k tomu směřující, a jednala tedy žalobkyně, když se domáhala práva zást., ač mohla téhož zajištění dosíci uplatněním vlastnictví k věci, na vlastní vrub a nebezpečí a nemůže nyní, když věc dopadla v její neprospěch, vinu a odpovědnost za to svalovati na žalovaného, který meze své obrany nepřekročil.*) Karel Jelínek.

Zaplacením zákonné úhrady nemocenskou pojišťovnou veřejné nemocnici (§ 150 zák. ze dne 9. října 1924 Sb. z. a n.) jest nárok veřejné nemocnice na náhradu ošetrovacích nákladů příslušníka rodiny pojištěnce vypořádán jenom proti pojišťovně, nemocnice má však nárok na náhradu zbytku neuhrazeného proti třetím osobám.

Božena D., manželka člena nemocenské pojišťovny, byla ošetrována ve státní nemocnici v Praze, čímž vznikl ošetrovací náklad v částce 470 Kč. Na toto léčebné zaplatila nemocenská pojišťovna dávku rodinného pojištění 40 Kč, takže neuhrazeno zbylo 430 Kč. Jelikož manželka neměla vlastního jmění, domáhala se nemocnice náhrady zbytku léčebných výloh na manželi ošetrovanky žalobou, opřenou o §§ 91 a 1042 ob. obč. zák.

Soud první stolice žalobu zamítl a v důvodech uvedl: Podle § 95 zák. č. 221/1924 jest nemocenská pojišťovna povinna poskytovat pojištěnci (žalovanému) i jeho manželce jako členu rodiny zdarma lékařskou pomoc, jakož i potřebná léčiva. Podle § 141 jest nemocenská pojišťovna povinna zajistiti, aby se dostalo lékařské pomoci osobám, jež na ní mají proti nemocenské pojišťovně nárok. Podle § 145 může pojišťovna místo dávek podle § 95 poskytnouti na své útraty léčení a ošetrování v nemocnici. Podle § 149 jest pojišťovna povinna, je-li nemocný pojištěnec oše-

*) Datum rozhodnutí nebylo lze obdržeti.

třován ve veřejné nemocnici, nahraditi jenom náklady na léčení a ošetřování podle poslední třídy až do 4 týdnů.

Z těchto ustanovení plyne, že Božena D. jako člen rodiny — manželka žalovaného —, jenž nesporně byl a jest pojištěn u okresní nemocenské pojišťovny, měla po dobu tohoto příslušenství muže k pojišťovně nárok na bezplatné léčení a ošetřování, že pojišťovna byla povinna hraditi náklady s tím spojené, a že strana žalující (nemocnice) má nárok na náhradu těchto nákladů proti nemocenské pojišťovně a jenom v rozsahu v zákoně stanoveném. Nárok nemocnice jest zaplacením zákonné náhrady (§ 149 a 159 cit. z.) pojišťovnou zcela vypořádán, takže ani proti třetím osobám nemá dalších nároků.

Na odvolání čes. fin. prokuratury zrušil kr. soud v T. napa- dený rozsudek usnesením, vyhradiv právní moc. V důvodech uvedl: Podle § 95 zák. 221/24 má sice pojištěnec nárok na nemocenské ošetřování příslušníků rodiny a tudíž i manželky, — ovšem jen v mezích zákonem tím stanovených; má tedy manželka pojištěn- cova proti pojišťovně nárok na pomoc lékařskou, léčiva a pomůcky terapeutické, nemá však nároků na ošetřování ve veřejné nemoc- nici, čemuž nasvědčuje znění § 150. Tam se totiž stanoví, že ná- klady za léčení a ošetřování příslušníků rodiny ve veřejných ne- nemocnicích pojišťovna platiti nemusí a poskytneli se na poukaz po- jišťovny léčení a ošetřování ve veřejné nemocnici, že pojišťovna je povinna nahraditi nemocnici u r č i t o u č á s t nákladů za lé- čení a ošetřování podle poslední třídy.

Nelze tedy oduznati straně žalující právo, domáhati se ná- hrady nákladů za léčení a ošetřování příslušníka rodiny pojištěn- covy na těch, kdo jsou povinni poskytovat ošetřovanci výživu, v daném případě na žalovaném jako manželci ošetřovanky, jenž podle § 91 obec. zák. obč. v mezích své majetnosti a mohoucnosti je povinen manželce poskytovat slušnou výživu a tudíž i léčení.

Dovolací stížnosti strany žalované nevj. soud n e v y h o v ě l. D ů v o d y: V souzeném případě, ve kterém jde o náhradu ná- kladů za nemocniční ošetření příslušníka rodiny pojištěncovy, při- chází v úvahu jenom předpis § 150 zák. 221/24. Podle tohoto zá- konného předpisu, který zákonem 184/28 nebyl změněn, je nemo- censká pojišťovna, když nemocniční léčení stalo se na její poukaz, tedy s jejím přivolením, povinna nahraditi jen č á s t nákladů s nemocničním ošetřováním příslušníka rodiny pojištěncovy spo- jených. Z ustanovení, že nemocenská pojišťovna jest povinna nésti jen část nákladů, spojených s nemocničním ošetřením příslušníka rodiny pojištěnce, plyne nesprávnost názoru stěžovatelova, že ža- lobce se musí spokojiti jen tím, co mu nem. poj. za nemocniční ošetření jeho manželky již zaplatila, a že náhrada nákladů nad tuto částku na nikom a tedy ani na něm nemůže požadovati, neboť názor tento nemá opory v zákoně, ba přímo se přičií ustanovení § 150 uv. zák. Jest proto přisvědčiti názoru soudu odvolacího, že zbývající, dosud nezaplacenou část těchto nemocničních nákladů

musí býti hrazena žalovaným v mezích jeho majetkové a výdělečné mohoucnosti v tom případě, jsou-li zde předpoklady §§ 91 a 1042 ob. obč. zák.*)

Rozh. nejv. soudu R I 580/31 ze dne 2. října 1931. Dr. J. Homolka.

H O V O R N A.

Smí býti část přestupkového hlavního přelíčení konána na místě činu?

U okresního soudu v D. vyvinula se v přestupkových věcech praxe, že hlavně v případech automobilových neštěstí konáno bylo pravidelně místní ohledání a na místě činu slyšení byli nejen znalci, ale i svědci činu, aby znalec měl podklad pro svůj nález a posudek. K těmto komisím, konaným jako část hlavního přelíčení, přibíráán byl také funkcionář. Poslednější skutečnost v souvislosti s tím, že funkcionář likvidoval také i komisní poplatky, stala se kamenem úrazu pro naznačený způsob jednání. Státní zastupitelství v L. upozornilo okresní soud, že konati hlavní líčení ve věcech trestních na místě činu mimo sídlo okresního soudu vůbec je nepřipustné a odkázalo při tom na výnos min. spravedlnosti v Praze z 1. července 1930 čís. 27.207/30, intimovaný presidiem krajského soudu v L. okresním soudům jeho kraje výnosem z 12. července 1930 Pres. 5745/17-30. Citovaný výnos ministerstva spravedlnosti nelze nalézt ve věstníku ministerstva spravedlnosti a intimát tohoto výnosu zněl, že uloženo jest presidiu, aby dbalo na to, by nebyly konány vůbec zbytečné komise ve věcech trestních. Z tohoto textu ovšem *expressis verbis* příkaz v hořejším smyslu nevyplývá. Státní zastupitelství v L. sdělilo postup, který označen byl jako závadný, presidiu a toto poukázalo důrazně znova na výnos č. 27.207/30 ministerstva sprav. a zejména na to, že konati hlavní líčení ve věcech trestních na místě činu mimo sídlo okresního soudu je vůbec nepřipustné.

Otázka, o kterou se jedná, jest jistě tak zajímavá, že zaslouží několik kritických poznámek.

Pro civilní jednání sporné bylo §em 132 c. s. ř. stanoveno, že roky k ústnímu jednání mohou býti položeny na jiné místo mimo soudní budovu, když projednávání na tomto místě může býti snadněji provedeno, nebo když tím může býti ušetřen náklad. Podobné ustanovení obsahuje pro civilní jednání § 95 jedn. ř. Že ani pro trestní věci nebylo konání přelíčení mimo soud něco naprosto neobyčejného a nepřipustného, vidno jest z ustanovení § 58 odst. 2.

---

*) Pozn.: Toto rozhodnutí jest organickým doplňkem rozhodnutí ze dne 4. září 1930 R I 339/30, uveřejněného ve sbírce Vážného pod čís. 10.106.